

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.029/2024/7/I.

A felperes:

Felperes1 (Cím3)

A felperesképviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda (dr. Litresits András; cím5)

Az alperes:

Alperes1 (Cím1, tartózkodási hely: Cím2)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Horváth Ákos ügyvéd (cím4)

Az ügy tárgya:

elbirtoklás

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozatának száma:

Győri Törvényszék P.20.182/2023/14. számú ítélete

A fellebbező és a fellebbezés sorszáma:

felperes 15. sorszámú beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az állam terhén maradó feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összege helyesen 358.080 (háromszázötvennyolcezer-nyolcvan) forint.

A feljegyzett 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 670.000 (hatszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Ifj.Személy1 az alperesnek az apja, és egyben a felperesnek 2003. októberétől az élettársa, majd 2006. augusztusa óta a férje.

[2] A Helység1 belterület helyrajzi szám1-ú, cím3 szám alatti ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) 1/1 arányú tulajdonjogát – az akkor még kiskorú – alperes 1999. november 3-án szerezte meg. Azt az alperes apai nagyszülei id.Személy2 és Személy3 vásárolták az alperes részére telekként. A telken 2002. októberére egy lakóházat építettek számára. Az épületbe 2002. őszén az alperes apja egyedül beköltözött.

[3] Az alperes szülei között a Mosonmagyaróvári Járásbíróságon indult házassági bontóper alatt az alperes szülei elcserélték az alperes ingatlanát egy másik, a szülők $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonát képező ingatlanra és a csereszerződés alapján a perbeli ingatlanra 2003. április 2-án az alperes apja és anyja kerültek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni arányban tulajdonosként bejegyzésre. Ezt követően a bontóperben az alperes szülei egyezséget kötöttek az ingatlan használatára, mely szerint az anyja használatába kerülnek a földszint megjelölt helyiségei, az apja használatába az emelet megjelölt helyiségei, míg egyes helyiségek közös használatúak. Az alperes szüleinek házasságát a járásbíróság 2004. január 12-én jogerős ítéletével felbontotta.

[4] A kiskorú alperes és szülei közötti ingatlan csereszerződés gyámhatósági jóváhagyását az ügyészség megtámadta. Ennek eredményeként a gyámhatóság jóváhagyó határozata hatályon kívül helyezésre került, és az ingatlan 1/1 arányú tulajdonosaként 2004. április 23-án az alperest visszajegyezték az ingatlan-nyilvántartásba visszamenőleges hatállyal. Egyidejűleg az alperes szüleinek, így az alperes apjának (felperes férjének) tulajdonjogát törölték.

[5] A 2002. októberétől az ingatlanban lakó alperes apjának engedélyével költözött oda 2003. október 2-án a felperes – előző kapcsolatából származó gyermekével – az alperes apjának élettársaként, ahol 2006. augusztusi házasságkötésük óta az alperes apjának feleségeként él. Ide születtek az alperes apjával közös gyermekeik is 2005-ben és 2007-ben.

[6] Az alperes 2007. június 21-én indított pert az apja (felperes férje) ellen az ingatlan kiürítése és használati díj fizetése iránt (a továbbiakban: kiürítési per) a Mosonmagyaróvári Járásbíróságon. E per többször felfüggesztésre került az alperes apja (felperes férje) által az alperes ellen indított tulajdoni perek miatt, ezért csak 2017. november 20-án született benne jogerős ítélet.

[7] Az alperes apja (felperes férje) 2007. október 1-jén indított pert az alperes ellen, melyben módosított keresetében ráépítés címén az ingatlan 8/10 tulajdoni hányadának megszerzését állította, majd a szakvélemény ismeretében tulajdoni igény helyett az általa végzett értéknövelő beruházások megtérítését kérte. E perben a 2004 januárját követően az alperes apja által végzett értéknövelő beruházások jogalap nélküli megtérítése címén a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a P.20.890/2007/55. számú 2011. február 12-én jogerős ítéletével 1.904.340.-Ft megfizetésére kötelezte az alperest az apja (felperes férje) javára.

Ezt követően az alperes apjának 2013-ban benyújtott újabb tulajdoni keresetlevelei idézés kibocsátása nélkül elutasításra kerültek. A 2014. július 14-én az alperes apja (felperes férje) által az alperes ellen benyújtott keresetlevéllel újabb ráépítés címén való tulajdonszerzése iránt indult per, melyben a Győri Törvényszék P.20.548/2014/26. számú elutasító ítélete a Győri Ítéltábla Pf.III.20.133/2015/3. számú határozatával 2016. január 6-án jogerőre emelkedett. A jogerős ítéletet a Kúria Pfv.I.20.912/2016/5. számú határozatával hatályában fenntartotta. A Győri Ítéltábla jogerős ítélete a 2000. és 2002. októbere közötti épülettel kapcsolatos építési tevékenységről állapította meg, hogy az alperes apja ráépítéssel tulajdonjogot nem szerzett, azt az alperes nagyszülei finanszírozták az alperes javára.

Végül az alperes apja által a 2002. október és 2004. január közötti beruházások alapján P.20.763/2017. ügyszámon indított per a Győri Törvényszék 2.Pkf.50.572/2018/2. számú végzésével 2018. november 19-én jogerősen megszüntetésre került ítélt dolog címén.

[8] Az alperes által az apja ellen a 2007. júniusában indított kiürítési perben 2017. november 20-án született jogerős ítélet a Győri Törvényszéken 2.Pf.20.472/2017/5. szám alatt, mely kötelezte az alperes apját az ingatlan kiürítésére és 2007. július 1-jétől használati díj fizetésre. A Kúria Pfv.V.21.627/2018/10. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A jogerős ítélet szerint az alperes (ott felperes) a viszony megromlását megelőzően ráutaló magatartással, hallgatólagosan engedélyezte az apjának az ingatlan használatát, ezzel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 583. § (1) bekezdése szerinti haszonkölcsön szerződés jött létre. Ezen ún. szívességi lakáshasználatot a tulajdonos alperes (ott felperes) a perindítással megvonta, ezért az alperes apja 2007. június 21-től jogcím nélküli lakáshasználóvá vált és köteles az ingatlant kiüríteni, valamint használati díjat fizetni a kiürítésig.

[9] A kiürítési perben hozott jogerős ítélet alapján az alperes végrehajtási eljárást kezdeményezett az apja (felperes férje) ellen a lakás kiürítése iránt 2018. szeptember 18-án

benyújtott végrehajtási lappal. A Mosonmagyaróvári Járásbíróság által 0802-16.Vh.561/2018. ügyszámon kibocsátott végrehajtási lappal elrendelt végrehajtás jelenleg is folyamatban van, a kiürítés még nem vezetett eredményre. Az alperes apja (felperes férje) kötelezettként több végrehajtási kifogást nyújtott be.

[10] A felperes (alperes apjának felesége) 2020. szeptember 30-án nyújtotta be a jelen pert megindító keresetlevelet a Pesti Központi Kerületi Bíróságon (a továbbiakban: PKKB), melyben az ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányada elbirtoklás jogcímén való megszerzésének megállapítását és annak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését kérte, valamint perfeljegyzés elrendelését is kérte. A keresetlevélben az alperes címeként egy helység2i címet jelölt meg. A PKKB 2021. május 27. és 28-án kelt 19.P.88.541/2020/19. és 20-I. sorszámú végzésével perfeljegyzést rendelt el és a keresetlevél kézbesítésével írásbeli ellenkérelem benyújtására hívta fel az alperest. E végzések az alperes helység2i címéről a posta „nem kereste” jelzésével érkeztek vissza. A PKKB 2021. június 28-án kelt 22. sorszámú végzésével értesítette az alperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 137. § (3) bekezdése alapján arról, hogy a keresetlevelet 2021. június 18-án kézbesítettnek kell tekinteni és tájékoztatta a Pp. 138. §-a szerinti kézbesítési kifogás szabályairól. Ezen értesítés is az alperes helység2i címére került megküldésre. Az írásbeli ellenkérelem elmulasztása miatt a PKKB 2021. szeptember 15-én 23. sorszám alatt bírósági meghagyást bocsátott ki az alperes ellen a keresetnek megfelelően az ingatlan ½ tulajdoni hányadára. E meghagyás is az alperes helység2i címére került kiadásra és „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza bíróságra. A PKKB 2021. október 14-én kelt 24. sorszámú végzésével értesítette az alperest, hogy a meghagyás vonatkozásában a kézbesítési fikció 2021. október 8-án beállt és tájékoztatta a kézbesítési kifogás szabályairól. Ezen értesítés is az alperes helység2i címére lett megküldve.

[11] Az alperes 2021. október 20-án érkezett 25. sorszám alatt iktatott, e-mailban benyújtott és a PKKB munkatársainak címzett levélben bejelentette, a „tegnapi napon” értesült róla, hogy az ingatlan tulajdoni lapján a bíróság végzése alapján egy bejegyző határozat szerepel, de a perrel kapcsolatban semmilyen értesítést nem kapott. Tájékoztatást kért a perrel kapcsolatban, és hogy milyen címre küldtek értesítést, tovább bejelentette, hogy a címe továbbra is – a tulajdoni lapon is szereplő – Helység1i cím. A PKKB 2021. október 21-én tájékoztatta, hogy beadványa e-mail útján nem hatályos, mert nem tudja őt azonosítani. Az alperes a 25. sorszámú iratát egyidejűleg postára is adta, amely az iratokhoz 2021. október 21-én érkezett 27. sorszám alatt, majd 2021. november 3-án postára adott és 29. sorszám alatt érkezett beadványában a bíróság tájékoztatására utalással benyújtotta személyigazolványa és lakcímkártyája másolatát személyazonossága igazolására és ismét tájékoztatást kért a bíróságtól.

[12] A PKKB 2021. november 12-én kelt 30. sorszámú végzésével tájékoztatta a per tárgyaról és a helység2i címre küldött keresetlevélről, bírósági meghagyásról, valamint az ugyanide küldött kézbesítési fikciókról szóló 22. és 24. sorszámú értesítésekről. Tájékoztatta, hogy a beadványában foglaltakra tekintettel mindezeket újra megküldi a lakcíme és a 22. és 24. sorszámú végzésekben foglalt tájékoztatás szerint kézbesítési kifogást nyújthat be. E végzést a jelezett iratokat az alperes 2021. november 30-án vette át.

[13] Az alperes 2021. december 1-én postára adott és december 3-án 32. sorszám alatt iktatott beadványában kézbesítési kifogást terjesztett elő, egyben ellentmondással élt és

előadta ellenkérelmét, továbbá kérte a keresetlevél áttételét a soproni munkahelye szerint illetékes bíróságra. Lakcímkártyával igazolta, hogy 2012. óta bejelentett lakcíme a Helység1i cím. Előadta, hogy a bíróság 30. sorszámú végzéséből értesült arról, hogy a keresetlevélben – rosszhiszeműen – egy helység2i cím lett megadva, ahol soha nem lakott és erről a felperes és apja is tudott, hisz a tulajdoni lapon is ez szerepel és a felperes által a keresetlevélhez mellékelte korábbi perekből származó bírósági végzéseken is ez a cím szerepel. Sem a keresetlevélről, sem az ellenkérelem előterjesztésének lehetőségéről, sem a bírósági meghagyásról nem értesült. Ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta az apjával szemben folyt pereket, a kiürítésre és használati díj fizetésre kötelező jogerős ítéletet és az annak alapján indított végrehajtást, melyekről apja felesége, a felperes is nyilvánvalóan tudott. Hangsúlyozta, hogy 2007. óta folyó eljárásokban próbál birtokba kerülni, a felperesnek nem adott engedélyt a beköltözésre, nem gondolhatta, hogy ezzel tulajdonjogot szerez.

[14] A PKKB 2021. december 21-én kelt 33. sorszámú végzésével az alperes kézbesítési kifogásának helyet adott. Megállapította, hogy a kézbesítéshez fűződő jogkövetkezmények – így a keresetlevél közlésével kapcsolatos 22. számú végzés szerinti kézbesítési fikció, a 23. számú bírósági meghagyás, annak 24. számú végzés szerinti kézbesítési fikciója – hatálytalanok. Új ügyszámon – az alperesi munkahely igazolását követően – elrendelte a keresetlevél áttételét a Soproni Járásbírósághoz. A felperesnek a kézbesítési kifogás elbírálásával és a bírósági meghagyás elleni ellentmondással kapcsolatos eljárás szabálytalansága miatti kifogását P.88.893/2021/5. sorszámú részletesen indokolt végzésével elutasította. Az áttétel a felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék 44.Pkf.631.357/2022/3. számú végzésével jogerőre emelkedett.

[15] A Soproni Járásbíróságon a perfelvételi tárgyaláson a felperes – a kereset ténybeli és jogi alapjának, bizonyítékainak változtatása nélkül – a kérelmét úgy változtatta meg, hogy az ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogának elbirtoklását kérte megállapítani, mivel az alperes védekezésében arra is hivatkozott, hogy a föld egy része elbirtoklásának feltétele nem áll fenn, mert az ingatlan nem osztható. A pertárgyérték emelkedésére tekintettel kerültek az ügy iratai áttételre a hatáskörrel rendelkező és az elsőfokú ítéletet meghozó Győri Törvényszékre.

A kereset

[16] A felperes végleges keresetében az ingatlan 1/1 arányú tulajdonjoga elbirtoklásának megállapítását és ennek – az alperes tulajdonjogának egyidejű törlése mellett – az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését kérte. Az elbirtoklási idő kezdetét 2003. október 2-ban, beköltözése napjában, az elbirtoklási idő végét 2018. október 2. napjában jelölte meg.

[17] Keresetében előadta, hogy a férje 2002. nyarán egyedül költözött az ingatlanba, míg ő élettársaként 2003. október 2-án költözött be gyermekével, akivel 2006-ban kötöttek házasságot és közös gyermekeik is 2005-ös és 2007-es születésük óta itt élnek. A férje előző házasságából született gyermeke, az alperes 2007-ben kiürítési pert, majd a kiürítés iránt 2020-ban végrehajtást indított a férjével szemben. A felperes az ingatlant 2003. októbere óta szakadatlanul és sajátjaként birtokolja, amit a csatolt közüzemi és egyéb számlák igazolnak. Az ingatlan a megvásárlásakor beépítetlen volt, az alperes kiskorú volt, így a felépítmény tulajdonjogát szerinte nem szerezhette meg, csak az építési hatóságnál az ő neve került a csatolt építési engedélybe és használatba vételi engedélybe.

[18] Arra hivatkozott, hogy az elbirtoklási idő alatt az alperes őt nem szólította fel az ingatlan elhagyására és vele szemben pert vagy végrehajtást sem kezdeményezett. Ezért a kiürítési pernek, az abban hozott ítéleteknek nincs relevanciája, mert ő abban nem volt peres fél, azok jogereje rá nem hat ki és neki használati díjfizetési kötelezettsége sem keletkezett. Szívességi lakáshasználat jogcímén sem birtokolta az ingatlant, mert a kiürítési per jogerős ítéletének ezen megállapítása rá nem vonatkozik, mert nem volt peres fél. Hangsúlyozta, hogy az alperes 2010-ig kiskorú volt, érvényes jognyilatkozatot nem tehetett, így szívességi lakáshasználatot sem biztosíthatott, ilyen szerződést nem köthetett. Kiemelte, hogy a férje és volt felesége (alperes anyja) közös tulajdonában volt a beköltözésekor az ingatlan, ezért alperes anyjától nem kellett engedély. Az alperes részéről az elbirtoklást megszakító cselekmény nem történt, erre a férje és alperes közti perek nem alkalmasak, mert a felperes abban nem volt peres fél, az alperes által fizetett lakásbiztosítás pedig nem releváns, mert az nem minősül elbirtoklást megszakító cselekménynek. A BH2018. 306. számon megjelent döntésre utalással kiemelte, hogy az elbirtoklási idő elteltével törvény erejénél fogva bekövetkezik bejegyzés nélkül az elbirtoklás, ezért ezt követően a birtoklás sajátjakénti jellegének már nincs jelentősége.

Az ellenkérelem

[19] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[20] Elsősorban arra hivatkozott, hogy a sajátjakénti birtoklás feltétele a felperes keresetlevélben tett állítása alapján sem áll fenn, mivel maga nyilatkozta, hogy 2003. októberében élettársként költözött be az alperes apja által birtokolt ingatlanba. Az alperes apja pedig a kiürítési perben hozott jogerős ítélet szerint szívességi lakáshasználat alapján birtokolt. Ezért a felperes is 2007 júniusig az alperes apjának házas társaként szívességi lakáshasználat alapján birtokolta az ingatlant. A jogcímes birtoklás folytán pedig az elbirtoklás kizárt. 2007. júliusától a felperes férje a jogerős ítélet szerint jogcím nélküli birtokossá vált és használati díjfizetésre köteles, amiről a felperesnek nyilvánvalóan tudomása van és a sajátjakénti birtoklást ugyancsak kizárja. Álláspontja szerint a felperesnek arról is nyilvánvalóan tudomása volt, hogy az alperes a kiürítés és használati díj iránt pert indított, vagyis tudta, hogy a tulajdonos a birtoklását megszakíthatja és birtoklását nem tekinthette véglegesnek. Hivatkozott a BH1983. 280. számon megjelent döntésre, miszerint „*A lakás kiürítésére kötelezett volt házastárs rosszhiszeműsége megállapítható akkor, ha volt házastársa hozzájárulása nélkül élettársát a lakásba befogadja és nem hajlandó onnan eltávolítani.*” Hangsúlyozta, hogy 2003. áprilistól az alperes anyja is ½ arányú tulajdonos volt, ezért a tulajdonostárs hozzájárulása nélkül az ingatlanba a felperes nem költözhetett volna be. Sem alperes anyja, sem alperes az ingatlanba lakóhelyként vagy tartózkodási helyként való bejelentkezéséhez nem járult hozzá, oda a felperes soha nem is volt bejelentve. Az ingatlan biztosítása pedig a kezdettől az alperes nevében volt, melyet kiskorúsága alatt anyja fizetett, majd 2011-től az alperes fizette, melyet számlákkal igazolt.

[21] Arra is hivatkozott – a sajátjakénti birtoklás megállapítása esetére –, hogy az elbirtoklási időt a kiürítési per megszakította. Vitatta és életszerűtlennek tartotta, hogy felperes nem ismerte az alperes és apja közti perek iratait és nem tudott a kiürítési perről és arról, hogy a házastársi közös vagyont terhelő használati díjat kell fizetni. Rámutatott, hogy a felperes maga hivatkozott arra a PKKB előtti kifogásában és áttétel elleni fellebbezésében,

hogy az alperes címét a végrehajtási dokumentumokból tudta meg, tehát a kiürítés iránti végrehajtásról is tudnia kellett.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[22] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 1.340.000 Ft perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy 1.500.000 Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

[23] Megállapította, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény 41. §-a alapján a jogvitára a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényt (a továbbiakban: Ptk.) kellett alkalmaznia, mivel a felperes az elbirtoklás bekövetkeztét a 2018. évben jelölte meg. A Ptk. 5:44. § (1) bekezdésére utalással rögzítette, elbirtokláshoz szubjektív és objektív feltételek együttes fennállása szükséges. Objektív feltétel a 15 éven át történő szakadatlan birtoklás, míg szubjektív feltétel, hogy az elbirtokló a birtokolt dolgot sajátjának tekintse. A sajátjaként történő birtoklást csak akkor lehet megállapítani, ha a birtokos nem csak a külső megnyilvánulások szerint birtokolja a dolgot sajátjaként, hanem maga is alapos okkal feltételezheti, hogy az a sajátja. Abban a tudatban kell birtokolnia, hogy birtoklását kívül álló személy jogszerűen nem szakíthatja meg. Az ingatlan használata önmagában nem vezet elbirtokláshoz, ahhoz az szükséges, hogy az elbirtokló okkal tekinthesse a dolgot sajátjának és a maga birtoklását véglegesnek, ez tartalma szerint a jóhiszeműség követelményéhez hasonló elvárást jelent. Ha bármely körülmény alapján nem tekinthette okkal a dolgot a sajátjának, illetve a birtoklását véglegesnek, az elbirtoklás nem kezdődik meg. Ez vonatkozik arra is, ha a birtoklást származtatott jog biztosítja számára. A szívésségből, visszavonásig engedett jog gyakorlása nem vezet elbirtoklásra. (BH.1979.287.II.)

[24] Az elsőfokú bíróság az elbirtoklás szubjektív oldalát, a sajátjakénti birtoklást nem találta megállapíthatónak. Az rPtk. kommentárirodalmára utalással kiemelte, hogy *a családi kapcsolatra figyelemmel történő birtoklás szívésségi használat, mely jogcímes használatnak minősül és a használat jogcímes volta az elbirtoklást önmagában kizárja*. Rámutatott, hogy a felperes személyes meghallgatása során maga adta elő, hogy az ingatlan soha nem volt bejelentett tartózkodási helye, lakóhelye sem neki, sem a férjének, sem a gyermekeinek, mivel ahhoz a tulajdonos alperes engedélyére lett volna szükség, azonban azt alperes egyiküknek sem engedélyezte. A férje tájékoztatása alapján tudott róla, hogy az ingatlanba való beköltözésekor az a feleségével közös tulajdonú ingatlan, és oda élettársként költözött be ingyen a férje engedélye alapján és ennek alapján szívésségből lakott. Az ingatlan közüzemi díjait a férje fizette, viszont 2022. júliusában a saját nevében lakásbiztosítást kötött az ingatlanra. 2007. évtől gondolta úgy, hogy az ingatlan az övé és a férjéé, mivel azt otthonossá tették és úgy érezte, hogy élete végéig ott lakhatnak. Állítása szerint a férje által az alperes ellen indított tulajdoni perekről nem tudott, bár 2004-2008 közötti egy tulajdoni perben elkísérte a férjét a tárgyalásra, és a folyosón várakozott. A lakáskiürítési perről és a végrehajtási eljárásról tudott.

[25] A tanúbizonyításból kiemelte, hogy a felperes férje elismerte, hogy a felperes beköltözésekor elmondta neki, hogy annak ő és volt felesége a tulajdonosa, és egyedül ő engedélyezte a beköltözést. Ebből arra következtetett a bíróság, hogy a felperes 2003-tól nem tekinthette sajátjának az ingatlant, mivel annak a felperes által is ismertek voltak a

tulajdonosai. A rezsifizetést illetően a felperessel ellentétesen nyilatkozott, míg azt elismerte, hogy a felperes elkísérte őt az ingatlan tulajdonjogával kapcsolatos perre, de állítása szerint a felperesnek nem volt arról tudomása, hogy milyen ügyben jelenik meg a bíróságon. tanú12 tanú annyiról tudott, hogy a felperes később költözött oda és mivel az ingatlant ezután „fejlesztették”, úgy gondolta, hogy az ingatlan a felperesé és férjéé, mert ők élettársak, majd házastársak lettek. Az alperes apai nagyszülei pedig tanúvallomásukban elmondták, hogy a felperesnek tudomása volt már 2004-ben arról, hogy az ingatlant el kell hagynia, erre ők maguk is felszólították őt.

[26] Mindezekből leszűrte, hogy a felperes az ingatlan tulajdonosának engedélye nélkül, a használati joggal rendelkező élettársa, majd férje engedélye alapján, szívésségi lakáshasználóként élt az ingatlanban, annak fenntartási költségeit nem viselte, és feltételezhetően a férje által indított tulajdoni perekről is tudomása volt. Ezért az ingatlant nem tekinthette sajátjának, birtoklását pedig véglegesnek. Mivel a sajátjakénti birtoklás feltétele nem áll fenn, az elbirtoklás további feltételeit nem vizsgálta. Mint szükségtelent mellőzte tanú1, tanú2 és tanú3 szomszédok, tanú4, tanú5, tanú6 családi barát, tanú7, a felperes gyermekeinek edzője, tanú8 alperesi keresztanya, tanú9 alperesi keresztanya fia, és tanú10, alperes férjének, és tanú11 a felperes fiának tanúkénti meghallgatását, mivel a felperes személyes nyilatkozata önmagában cáfolta az elbirtoklás megállapításához szükséges sajátjakénti birtoklás fennállását.

[27] Az alperes ügyvédi képviselétével felmerült perköltséget a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 3/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg. A felperes kérelme ellenére ezt nem csökkentette az alperesi képviselő által elvégzett munkára is figyelemmel, mert a felperes perlekedése rosszhiszemű, perelhúzó, a végrehajtás befejezését gátló célzatú a megelőző eljárások adatai alapján.

A fellebbezés

[28] A felperes *elsődleges fellebbezési kérelmében* – a fellebbezési tárgyaláson pontosítottak szerint – a PKKB által az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának elbirtoklására kibocsátott bírósági meghagyás jogerőre emelkedésének megállapítását, és erre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte. Ezt arra alapította, hogy álláspontja szerint az alperes 2021. december 3-án benyújtott kézbesítési kifogása mind az objektív, mind a szubjektív határidő szempontjából elkészt és megalapozatlan.

[29] Sérelmezte, hogy a PKKB 33. sorszámú végzésében úgy adott helyt a kézbesítési kifogásnak, hogy a Pp. 110. § (2) bekezdésének megsértésével azt neki nem küldte meg és arra nem tudott nyilatkozni, valamint határozatát nem is indokolta. Amennyiben a kifogás az elbírálást megelőzően megküldésre került volna, úgy előadhatta volna ezt cáfoló – későbbi szabálytalansági kifogásában meg is tett – hivatkozásait: A csatolt végrehajtói iratokban az alperes helység2i címe szerepel, tehát valótlan, hogy ezzel a címmel nem rendelkezett. A csatolt irattal azt is igazolta, hogy a földhivatal perfeljegyzés bejegyzésről szóló határozata az alperesnek már 2021. június 25-én kézbesítésre került, így a per tényéről már ekkor értesült és valótlan, téves a PKKB 33. számú végzésében hivatkozott Pp. 138. § (4) bekezdés b) pontja szerinti „önhibáján kívül nem volt módja átvenni” fordulat. A Pp. 138. § (1) bekezdése

szerinti tudomásszerzéstől számított 15 napos határidőt is elmulasztotta, mert a földhivatal perfeljegyzésről szóló határozatáról 2021. június 25-én értesült, ezért a 15 napos határidő 2021. július 10-én lejárt. A bírósági meghagyás kézbesítési fikciója pedig 2021. októberében beállt, ezért a december 3-án érkezett kézbesítési kifogás is elkészt. Az alperes ekkor érkezett ellentmondása a Pp. 182. § (1) bekezdése szerinti 15 napos határidőt is elkészt és kézbesítési kifogását, ellentmondását is a késedelem miatt el kellett volna utasítani. Emellett az ellentmondással egyidejűleg nem terjesztett elő a Pp. 199. §-ának megfelelő ellenkérelmet sem.

[30] *Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, vagy hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a megállapított tényállásból téves jogkövetkeztetést vont le. Hangsúlyozta, hogy sem alperes, sem nagyszülei írásban egyszer sem szólították fel az ingatlan elhagyására és vele szemben semmilyen eljárás nem indult. Szerinte az elsőfokú bíróság téves megállapítást tett a sajátjakénti birtoklást illetően a családi kapcsolatra figyelemmel, mivel jelen esetben szívésségi lakáshasználatról nem lehet beszélni. A szubjektív, azaz tudattartami, pszichikai feltétel akkor állapítható meg, ha a birtokló alappal feltételezheti, hogy birtoklását harmadik személy – ideértve a tulajdonos – nem zavarhatja, szakíthatja meg.*

[31] Szerinte a felperes a meghallgatása során egyértelműen nyilatkozott a szubjektív oldalról, melyben szívésségi használatot nem említett: azt adta elő, hogy a gyerekek születése után jött az az érzése, hogy az ingatlan a „miénk”, de már 2003-ban úgy költözött oda, hogy az az ő családjáé. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 5:161. § (3) bekezdése csak a telki szolgalmat elbirtoklásánál mondja ki, hogy azt a szívésségi használat kizárja, a tulajdonjognál ilyen kizáró szabály nincs. A sajátjaként használatot a csatolt közüzemi számlák és biztosítási számla is igazolja, ezért iratellenes a közüzemi költségek viselésével kapcsolatos ítéleti megállapítás is. Az alperes maga is elismerte, hogy nem fizetett használattal kapcsolatos költséget, mivel nem használta az ingatlant. A kiürítési perről sem tudott, mivel a felperes vallomásaiban maga nyilatkozta, hogy a férje említette a kiürítési és használati díj iránti pert, de ő kérte, hogy ebből a férje őt hagyja ki és csak 2018. után tudta meg, hogy ebben az ügyben ítélet született. Őt egyik eljárásban sem hallgatták meg, a tulajdoni lapot pedig nem ismerte. tanú12 tanú is azt vallotta, a felperes csak arról mesélt neki, hogy a férjét a volt felesége többször beperelte, a perbeli ingatlan miatti pert nem említett.

[32] Az alperes nagyszülei vallomását illetően hangsúlyozta, hogy – amint előzetesen jelezte is – ők elfogultak. Kiemelte, a tárgyaláson vitatta a vallomásukban tett azon nyilatkozatukat, miszerint a felperes 2004. óta tudott róla, hogy ki kell költöznie és erre ők fel is szólították. Ezért ez a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján bizonyítás nélkül nem volt elfogadható tény. Egyébként a szóbeli felszólítás nem is alkalmas az elbirtoklás megszakítására a Ptk. 5:49. § (1) bekezdése alapján. A nagyszülők a kiskorú alperes nevében nem is voltak jogosultak nyilatkozni, mert nem voltak törvényes képviselője. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét megsértve nem indokolta, hogy miért mellőzte a további tanúkat. Téves, hogy a felperes vallomása önmagában cáfolta a sajátjakénti birtoklás fennállását. Az indokolási kötelezettségnek az sem felel meg, hogy „feltételezhető” a felperes tudott a férje által indított perekről.

[33] *Harmadlagos fellebbezési kérelmében* az alperes javára megítélt perköltség legalább 90.000 Ft összegre való leszállítását kérte. Tagadta, hogy perlése rosszhiszemű vagy a végrehajtás elhúzását célozná. Rámutatott, hogy a jogszabály szerint megállapítható maximális összeget állapította meg az elsőfokú bíróság, ami nem áll arányban az elvégzett tevékenységgel (egy ellenkérelem és 3 tárgyaláson való részvétel), ezért a mérséklés indokolt.

A fellebbezési ellenkérelem

[34] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A PKKB eljárásának szabálytalanságát és bírósági meghagyás jogerőre emelkedését illetően utalt annak 5. sorszámú végzésében részletesen kifejtette helyes indokaira. Az ítélet érdemét illetően a védekezésben és az elsőfokú ítéletben foglaltakra utalással azzal érvelt, hogy az elbirtoklás szubjektív feltétele, a sajátjakénti birtoklás nem valósult meg, és kiemelte a felperes ezt alátámasztó saját vallomásában előadottakat. A perköltséget illetően pedig arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság helyesen érzékelte, hogy a felperes és férje (alperes apja) 2003. óta sorozatos eljárásokkal és fellebbezésekkel akadályozzák birtokba lépését. Jelen per is azért indult, hogy a jogerős ítélet végrehajtását megakadályozza és a végrehajtást is sorozatos végrehajtási és felfüggesztési kérelmekkel akadályozzák. A javára megítélt elsőfokú perköltséget illetően rámutatott, hogy a felperes maga is ugyanennyi elsőfokú perköltséget igényel fellebbezésében.

Az ítéltábla döntése és indokai

[35] A fellebbezés nem alapos.

[36] Az *elsődleges fellebbezési kérelem* alapját képező kézbesítési kifogásnak helyt adó végzést illetően alaptalanul sérelmezte a felperes az előzetes nyilatkoztatása és az indokolás hiányát. A Pp. 139. § (1) bekezdésének utolsó mondata ugyanis – a főszabálytól eltérően – a felek előzetes meghallgatása nélkül is lehetővé teszi a kifogás elbírálását. A kifogásnak helyt adó végzéssel szemben pedig a Pp. 139. § (5) bekezdése alapján külön fellebbezésnek nincs helye, ezért azt a Pp. 349. § (3) bekezdése alapján a bíróság indokolni sem volt köteles. Az elsőfokú ítélet indokolásának sem kellett e körülményekre kitérni, mivel az azonos tartalmú eljárás szabálytalansági kifogást elbíráló végzését nyomban megindokolta, míg a kézbesítési kifogással kapcsolatos fellebbezést a másodfokú bíróságnak kell elbírálni az ítélet elleni fellebbezés keretében.

[37] Lényeges, hogy a Pp. 139. § (5) bekezdése alapján a kifogásnak helyt adó végzéssel szembeni, az ítélet elleni fellebbezésben biztosított jogorvoslati jog tartalmi szempontból korlátozott. Az csak azon az alapon támadható és bírálható felül, hogy a kifogást vissza kellett volna utasítani. A visszautasításnak pedig a Pp. 139. § (1) bekezdés második mondata alapján akkor van helye, ha a kifogás elkésett. A kifogás tartalma és a helyt adó érdemi döntés megalapozottsága tehát nem bírálható felül, ezért a fellebbezési eljárásban nincs jelentősége a felperes rosszhiszeműségének, az alperesi önhiba hiányának.

[38] A kifogás elkésettsége szempontjából ugyancsak megalapozatlanul hivatkozott a felperes a földhivatali határozatra és kézbesítésének 2021. június 25-i időpontjára, mivel nem

„a perről” kell valamiféle tudomást szerezni a félnek. A kézbesítési fikció alapján kézbesítettnek tekintett irat esetén ugyanis a kifogás határidejét szabályozó Pp. 138. § (1)-(3) bekezdések alapján a határidő számítása *a kézbesítési fikció beálltának napjához kötődik*. Az objektív határidő kezdőidőpontja ez a nap, míg a 15 napos szubjektív határidő kezdőidőpontja *a fikció beálltáról való tudomásszerzés napja*. Az objektív 3 hónapos határidőt illetően lényeges továbbá, hogy az a Pp. 138. § (3) bekezdése értelmében a kereset közlő végzésre nem vonatkozik, hanem az eljárás folyamatban léte alatt e határidőn túl is előterjeszthető az erre vonatkozó kifogás; mégpedig a fikció beálltáról való tudomásszerzéstől számított 15 napos határidőn belül.

[39] A fentiek alapján vizsgálva a kifogás elkésettségét, kiindulópont, hogy a kereset közlése esetében a kézbesítési fikció beálltának napja 2021. június 18., míg a bírósági meghagyásé 2021. október 8. volt. Az objektív határidő megtartott, mert a keresetet közlő végzés elleni kifogásra a 3 hónap nem vonatkozik, míg a bírósági meghagyás esetében az 3 hónapon belüli. A 15 napos szubjektív határidő kezdőidőpontja a fikció beálltáról való tudomásszerzés időpontja. Ez mindkét irat esetében a PKKB 30. sorszámú végzése kézbesítésének napja, azaz 2021. november 30. Az alperes ugyanis – immár szabályszerűen a lakcímeire való kézbesítéssel – a bíróság e végzéséből szerzett tudomást a keresetet közlő végzés és a bírósági meghagyás kézbesítéséről, az azokra beállt kézbesítési fikció tényéről és ekkor küldte meg a bíróság a számára a Pp. 137. § (3) bekezdése szerint kötelező tájékoztatást a kézbesítési fikcióról és kifogásról a 22. és 24. sorszámú végzések egyidejű újbóli megküldésével. Az alperes számára a kézbesítési kifogás előterjesztésére vonatkozó 15 napos szubjektív határidő ekkor kezdődött meg, így kifogása mindkét irat vonatkozásában határidőben érkezett 2021. december 3-án. Elkésettség hiányában ezért a kézbesítési kifogás visszautasításának nem volt helye és érdemi elbírálásának nem volt akadálya.

[40] Megalapozatlan volt a felperesnek az ellentmondással egyidejűleg benyújtott írásbeli ellenkérelem tartalmával kapcsolatos kifogása is. Az ugyanis a Pp. 199. §-a által támasztott követelményeknek egyértelműen megfelelt, a védekezés irányát és tartalmát világosan megjelölte. Annak nincs jelentősége, hogy az ellenkérelem részletesebb kifejtésére további határidőt kért, mivel a perfelvétel során erre a félnek lehetősége van. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a kézbesítési kifogás alapossága és a kifogásnak való helyt adás folytán a Pp. 139. § (6) bekezdés első monda értelmében az alperes számára az ellenkérelem benyújtásának 45 napos határideje meg sem nyílt, hanem a bíróságnak a keresetközlő végzés szabályszerű kézbesítését meg kellett volna ismételni. Emiatt egyébként a bírósági meghagyás kibocsátásának sem lett volna helye, és különösen kizárt annak jogerőre emelkedése is. A Pp. 139. § (6) bekezdés második mondata alapján azonban az elsőfokú bíróság – helyesen – a kézbesítési kifogással egyidejűleg benyújtott ellenkérelemre tekintettel az eljárás megismétlését mellőzte és az ellenkérelmet hatályosnak tekintette.

[41] A *másodlagos fellebbezési kérelem* körében az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem, ellenkérelem korlátai között – ideértve a fellebbezés indokait is – bírálta felül. A fellebbezés tartalmát tekintve a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* és *c)* pontjai alapján részben a tényállás módosítására, főként azonban a megállapított tények eltérő jogi minősítésre irányult.

[42] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peranyag okszerű, a Pp. 279. §-ának megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a

releváns tényállást. A tényállás jogi minősítése tekintetében is helyesen határozta meg az alkalmazandó jogszabályokat és azok helyes értelmezésével helytállóan jutott arra következtetésre, hogy a felperes az élettársa, későbbi férje jogán szívességből engedett jogosultságon alapulóan birtokolt, nem pedig saját jogán. A felperes tekintetében tehát nem valósultak meg a sajátjakénti birtoklásnak a jogszabályban és a bírói gyakorlatban megkövetelt feltételei. Az elbirtoklás minden további törvényi feltételének vizsgálata és további bizonyítás nélkül megállapítható volt ezért a kereset érdemi alaptalansága. Az érdemben helyes elsőfokú ítéletet ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a Pp. 386. § (4) bekezdés második mondata alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira – ideértve a fellebbezés alapjául felhozott indokokkal szemben az elsőfokú ítéletben kifejtette indokokat is – csupán visszautal. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán a következőkre mutat rá.

[43] Nincs jelentősége, hogy a felperes a tulajdonjog és birtokláshoz való jog tárgyában folyó számos eljárásban nem volt fél, illetve írásbeli felszólítást nem kapott. E körülményeknek egyrészt az elbirtoklási idő megszakítása körében lehetett volna jelentősége, de ennek vizsgálata már nem volt szükséges. Másrészt e körülményeket az elsőfokú bíróság – helyesen – a sajátjakénti birtoklás feltételének megvalósulása körében értékelte. Ebben a körben pedig téves a felperesnek a szubjektív feltétel fennállása tekintetében tett valamennyi hivatkozása. A szubjektív feltétel ugyanis nem érzelmi, hanem jogi alapú. Nem azt jelenti tehát, hogy a felperes azt szerette volna, hogy az ingatlan legyen a családi otthon és ott szeretne élni élete végéig a családjával. Ugyancsak nincs jelentősége a csatolt számláknak. Egyrészt a lakhatással kapcsolatos rezsiköltségek fizetése nem függ össze azzal, hogy ki milyen címen lakik az ingatlanban; azt akár egy bérlő is fizeti. Másrészt a csatolt néhány számlából a biztosítás 2018. utáni, két számla a felperes férjének befizetése, egy számla a felperes utcai lakásának társasházi közös költsége, a további három pedig villanyszámla a szolgáltatási hely feltüntetése nélkül.

[44] A sajátjakénti birtoklás tekintetében jogi szempontból viszont annak van jelentősége, hogy a felperes nem vitásan az ingatlanban lakó, akkor bejegyzett tulajdonos alperes apjának élettársaként (későbbi feleségeként), az ő hozzájárulásával költözött be. Nem azt állapította meg az elsőfokú bíróság sem, hogy az alperes engedett számára szívességi használatot, hanem azt, hogy az alperes apjának (vélt) jogán került birtokba a felperes. Itt emeli ki az ítéltábla, hogy a felperes eredeti keresetében ezzel összhangban csak az ingatlan ½ tulajdonjogának elbirtoklását igényelte és csak az ingatlan telekjogi oszthatatlansága miatt változtatta a keresetet a teljes ingatlanra kiterjedően; a kereset ténybeli alapjának – bírói kérdésre is – kifejezett változatlanul hagyása mellett. E körülmény önmagában cáfolja a sajátjakénti birtoklását, különösen a teljes ingatlanra nézve.

[45] E körben van jelentősége annak is, hogy – amint arra az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett – a felperesnek tudnia kellett a férje és alperes közti perekről, és arról, hogy az alperes a tulajdonos és ebből fakadó birtoklási jogát érvényesíti, a felperes birtoklását ezért sem tekintheti sem sajátjának, sem véglegesnek. A közhiteles ingatlan-nyilvántartással szemben eleve nem hivatkozhat arra, hogy nem tudott arról, az alperes az ingatlan tulajdonosa. Kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes maga csatolta a keresetleveléhez az építésügyi hatóság 2003. januári határozatát, amely elutasította az alperes szüleinek az építési engedély nevükre történő átíratása iránti kérelmét arra tekintettel, hogy az építető az alperes, aki az épületre már jogerős használatba vételi engedéllyel rendelkezik. Szintén maga csatolta keresetleveléhez a felperes férje által az alperes ellen az ingatlan ráépítés útján való

tulajdonszerzése iránt indított keresetének 2013. szeptemberi áttételéről rendelkező végzést, amelynek indokolása az alperes által a felperes férje ellen kiürítés iránt indított perre is utal. A keresetlevelében maga adta elő azt is, hogy 2007-ben az alperes kiürítési pert indított a férjével szemben. A személyes meghallgatása során pedig azt is maga adta elő, hogy a férje elmondta neki a kiürítési pert, de ebből ő ki akart maradni. A jelen perben a nagyszülők tanúkénti meghallgatását éppen azért is kérte mellőzni, mert a korábbi perekben a férjére nem kedvezően vallottak, vagyis a peranyagot is ismernie kellett.

[46] A nagyszülők vallomására alapított ítéleti ténymegállapítást is alaptalanul kifogásolta a Pp. 266. §-ára hivatkozással. E rendelkezés ugyanis a fél által tett állítás vitatása esetén írja elő a bizonyítást, míg jelen esetben tanúk által tett nyilatkozatról van szó. Az a körülmény, hogy a felperes vitatja a tanú vallomását, a bíróság általi bizonyítékmérlegelési tevékenységbe tartozik. E körben az elsőfokú bíróság e tanúk vallomását – a per egyéb adataira is figyelemmel – okszerűen fogadta el abban a körben, hogy a nagyszülők is a felperes tudára adták, az ingatlan az alperesé, abban nem maradhat. Önmagában a rokoni kapcsolat vallomásuk kirekesztéséhez nem elegendő és a sajátjakénti birtoklás szubjektív elemének vizsgálata körében annak sincs jelentősége, hogy jogi értelemben nem voltak az alperes törvényes képviselői.

[47] Végül a további tanúbizonyítás mellőzését illetően azt emeli ki az ítéltábla, hogy a sajátjakénti birtoklás körében indítványozott tanúk meghallgatásának mellőzése a Pp. 276. § (5) bekezdése alapján mint szükségtelen azért is volt indokolt, mert a 2003-2018. közötti felperesi birtoklás ténye és az élettársként való beköltözésének ténye nem volt vitatott. Emellett a felperes keresetében – a birtoklás és a közüzemi számlák fizetése tényén kívül – lényegében semmi más konkrét tényállítást nem adott elő arra, hogy mitől minősül birtoklása sajátjakénti birtoklásnak, és e jogi tény körében konkrétan mely tényeket kíván az indítványozott tanúkkal bizonyítani.

[48] A *harmadlagos fellebbezési kérelem* körében arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy a rosszhiszemű perlésnek az alperes képviseletével kapcsolatban felmerült perköltség mérséklése iránti igény tekintetében nem lehet szerepe; ezért ezen indokot az elsőfokú ítélet indokolásából az ítéltábla mellőzi. Az alperest illető perköltséget a jogszabály és a kifejtett tevékenység alapulvételével kell meghatározni. Alaptalanul hangsúlyozta a felperes, hogy az Ukr. szerinti „maximális” összeget határozta meg az elsőfokú bíróság. Az Ukr. 2. §-a ugyanis nem túl-ig összegeket határoz meg, a maximális összeg nem értelmezhető. A jogszabály szerint *járó* összeget a bíróság az ügy egyedi körülményei alapján *mérsékelni* jogosult csupán, ha ennek indokát megalapozó körülmények állnak fenn. Az ítéltábla azonban semmi olyan kirívó, lényeges körülményt nem tudott megállapítani, amely indokolhatta volna a jogszabály szerinti díjszabás alkalmazásától való eltérést és az elsőfokú ítélet e rendelkezésének megváltoztatását. Itt utal arra az ítéltábla, hogy – amint arra az alperes is rámutatott fellebbezési ellenkérelmében – a felperes jogi képviseletével kapcsolatban maga is ugyanakkor összeget számított fel a saját elsőfokú tevékenysége ellenértékéért, noha az elsőfokú eljárásba ő csak jóval később kapcsolódott be. Erre tekintettel az elsőfokú ítéletet e körben is helybenhagyta.

[49] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem észlelte, hogy a PKKB visszautasította a felperes költségmentességi kérelmét 8. sorszámú végzésével, melynek jogerőre emelkedését követően a felperes megfizetett – az akkori ½ tulajdoni hányadra kiterjedő keresetnek

megfelelő – 1.141.820 Ft kereseti illetéket. Ezért a törvényszék által ezt követően engedélyezett személyes költségmentesség folytán – a felemelt kereset utáni – meg nem fizetett illeték összege csak 358.080 Ft, így ezen összeg marad a felperes pervesztessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén.

[50] A másodfokú eljárásban is pervesztes felperes a Pp. 383. § (5) bekezdése és a Pp. 364. §-ának utaló szabálya folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviseltével felmerült és felszámított perköltséget megtéríteni részére, melynek összege az Ükr. 3. § (2) bekezdés *b)* pontjának és (5) bekezdésének megfelelő összeg. A költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

Győr, 2024. május 22.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Zsitva Ágnes sk.

Dr. Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró